



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **M. B.**, nar., bytem, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. KUJI 10202/2015, sp. zn. OOSČ 90/2015 OOSC/23/PK,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2015, č. j. KUJI 10202/2015, sp. zn. OOSČ 90/2015 OOSC/23/PK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 26. 11. 2014, č. j. MMJ/OD/13590/2014-14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 24. 5. 2014 v 10.15 hodin jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 9 km/h. Za spáchání předmětného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a byla mu stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve konstatoval, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8. 12. 2014 fikcí v souladu s § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dne 19. 12. 2014 se žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, přičemž současně požádal o doručení prvostupňového rozhodnutí, neboť uvedl, že jej dosud neobdržel. Vzhledem k tomu, že podání neobsahovalo zákonem stanovené náležitosti, vyzval prvostupňový správní orgán žalobce k jeho doplnění. Dne 19. 1. 2015 obdržel prvostupňový správní orgán od žalobce doplnění odvolání, v němž uvedl, že není schopen formulovat konkrétní žalobní námitky, neboť stále neobdržel prvostupňové rozhodnutí. Dále namítl, že nebyl předvolán k ústnímu jednání a bylo mu tedy zabráněno zúčastnit se projednání věci a bránit své zájmy. Žalobce byl informován, že rozhodnutí mu bylo řádně doručeno fikcí dne 8. 12. 2014 a současně mu bylo rozhodnutí opětovně zasláno, neboť původně bylo rozhodnutí doručováno v obálce opatřené chybným číslem jednacím. Dne 4. 2. 2015 obdržel prvostupňový správní orgán podání žalobce, v němž uvedl, že se v plném rozsahu odvolává proti prvostupňovému rozhodnutí a současně poukázal na časový odstup mezi vyhotovením rozhodnutí a okamžikem, kdy mu bylo doručeno.

Žalovaný k námitkám žalobce ohledně doručování prvostupňového rozhodnutí uvedl, že toto rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 26. 11. 2014 a téhož dne bylo vypraveno. Nejprve učinil prvostupňový správní orgán pokus o doručení na elektronickou adresu, přičemž obdržel potvrzení o přijetí zprávy, které však nebylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem. Následně bylo rozhodnutí předáno k poštovní přepravě. Námitku žalobce o časové prodlevě tedy žalovaný vyhodnotil jako nedůvodnou. V této souvislosti žalovaný dále uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že doručování na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu není možné, neboť adresa má nevyhovující formát. K následnému doručování prvostupňového rozhodnutí do datové schránky dne 21. 1. 2015 bylo přistoupeno na základě zjištěné chyby v psaní, která se vyskytla na dopisní obálce, v níž bylo prvostupňové rozhodnutí dříve doručováno. Prvostupňový správní orgán se domníval, že s ohledem na zásadu dobré správy by bylo vhodné zaslat žalobci prvostupňové rozhodnutí opakovaně. Žalovaný je však toho názoru, že tento krok nebyl potřebný a zjevná nesprávnost na obálce nemohla mít vliv na úspěšnost doručení.

Žalovaný dále upřesnil, že prvostupňové rozhodnutí bylo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb zasláno na dvě adresy zmocněnce žalobce, a to na doručovací adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel (dále jen „ISEO“) a na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Na obou obálcích se vyskytla zřejmá chyba v psaní, neboť byly označeny č. j. MMJ/OD/13590/2014-8 namísto č. j. MMJ/OD/13590/2014-14. Na doručovací adrese dle ISEO byla zásilka vložena do schránky a prvostupňovému správnímu orgánu se vrátilo pouze potvrzení o doručení písemnosti. Z adresy trvalého pobytu zmocněnce žalobce byla zásilka prvostupňovému správnímu orgánu vrácena s odůvodněním, že adresát nemá v místě poštovní schránku. Prvostupňový správní orgán tuto obálku vložil neporušenou do správního spisu. Dne 10. 2. 2015 žalovaný ověřil, zda je v chybně označené obálce skutečně vloženo napadené rozhodnutí, přičemž zjistil, že tomu tak je. Žalovaný přitom nemá důvod se domnívat, že by v druhé obálce byla vložena písemnost jiná.

K námitce, že žalobce nebyl předvolán k ústnímu jednání, žalovaný uvedl, že ústní jednání ve věci bylo nařízeno na den 26. 11. 2014 a předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci

doručeno fikcí dne 18. 11. 2014, tedy s dostatečným předstihem. Vzhledem k tomu, že se žalobce k jednání bez omluvy nedostavil, byl přestupek projednán bez jeho přítomnosti.

Pro úplnost žalovaný shrnul, že výrok prvostupňového rozhodnutí má dostatečnou oporu v provedeném dokazování a sankce za spáchaný přestupek byla uložena v zákonném rozmezí. Proto odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Obsah žaloby

V žalobě proti napadenému rozhodnutí, která byla krajskému soudu doručena dne 20. 4. 2015, žalobce předně rozporuje tvrzení žalovaného, že mu bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno dne 8. 12. 2014. Ačkoliv totiž žalobce v průběhu správního řízení požádal, aby mu byly veškeré písemnosti zasílány na elektronickou adresu obecnny@zastupce.eu, prvostupňový správní orgán na tuto adresu své rozhodnutí nevypravil. Tuto skutečnost se žalovaný pokusil v napadeném rozhodnutí ospravedlnit tím, že adresa je v nevyhovujícím formátu, což však není pravdou, neboť v jiných řízeních mu jiné správní orgány na tuto adresu běžně doručují a adresát potvrzuje přijetí písemností zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem.

Za těchto okolností tedy nebylo dle názoru žalobce možné dovodit účinky doručení fikcí při doručování na adresu trvalého pobytu, neboť správní orgány byly primárně povinny doručovat na doručovací adresu ve smyslu ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Na prvostupňové rozhodnutí je proto třeba hledět jako na doručené až ke dni 22. 1. 2015, kdy bylo doručeno zmocněnci žalobce do datové schránky. Teprve následujícího dne počala běžet lhůta pro podání odvolání, přičemž v podání zaslaném v této lhůtě prvostupňovému správnímu orgánu bylo řádně označeno, proti kterému rozhodnutí se žalobce odvolává. Podání bylo prosté odvolacích důvodů, neboť se zmocněnec toho času nacházel v Argentině a neměl tak dostatek času na jeho doplnění. Správní orgány byly nicméně povinny vyzvat podatele k odstranění vad podání. Takto se však nestalo. Přitom žalobce zdůrazňuje, že této povinnosti správní orgány nezpřístupila ani skutečnost, že odůvodněno bylo dřívější odvolání, které směřovalo proti neoznámenému rozhodnutí.

Dále žalobce uvádí, že o vydání prvostupňového rozhodnutí se jeho zmocněnec dozvěděl telefonicky od oprávněné úřední osoby prvostupňového správního orgánu, která jej v této věci kontaktovala dne 17. 12. 2014 a dotázala se jej, zda může přijetí písemnosti potvrdit zprávou opatřenou uznávaným elektronickým podpisem. Oprávněná osoba zřejmě písemnost zaslala na jinou adresu než adresu zmocněnce a poté, co s ní adresát komunikoval, se domnívala, že komunikuje přímo s dotčeným zmocněncem. K prokázání těchto tvrzení žalobce navrhl provedení výslechu zmocněnce žalobce pana P. K.

Žalobce rovněž namítá, že mu bylo znemožněno zúčastnit se ústního projednání věci, neboť předvolání k ústnímu jednání nebylo vypraveno na elektronickou adresu jeho zmocněnce. Žalobce tak nebyl poučen ani o možnosti využít svého práva dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

V posledním žalobním bodě žalobce poukázal i na nedostatky ve skutkových zjištěních prvostupňového správního orgánu. Předně žalobce uvádí, že v úseku, v němž byla žalobci naměřena rychlost 59 km/h, bylo umístěno dopravní značení stanovující nejvyšší povolenou rychlost 60 km/h. Jednání žalobce tedy nebylo nezákonné. Dále žalobce namítá, že mu policisté na jeho žádost předložili ověřovací list k rychloměru, jehož platnost ověření skončila již dne 14. 5. 2014. Žalobce se tedy domnívá, že bylo měřeno neověřeným rychloměrem a později policie účelově doložila ověřovací list od jiného rychloměru, přičemž

jeho číslo vyplnila též pod fotografií s výstupem z rychloměru. Žalobce rovněž namítá, že měření bylo prováděno v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, neboť strážníci obecní policie nepostupovali v součinnosti se státní policií a neměřili v místech k tomu určených. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání, nemohl tyto argumenty uplatnit v průběhu správního řízení a činí tak až nyní v projednávané žalobě.

S ohledem na všechny namítané nedostatky navrhuje žalobce, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

K podané žalobě poskytl žalovaný následující vyjádření. Dne 22. 7. 2014 obdržel prvostupňový správní orgán odpor žalobce, zastoupeného jeho zmocněncem P. K., nar. ..., proti příkazu ze dne 7. 7. 2014, č. j. MMJ/OD/13590/2014-2. Obsahem tohoto odporu byla též žádost o doručování písemnosti na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu. Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu doručuje správní orgán na účastníkem sdělenou elektronickou adresu zejména, přispěje-li to k urychlení řízení. Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda požadavku účastníka vyhoví či nikoliv. Prvostupňový správní orgán z úřední činnosti věděl, že písemnosti odesílané na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu se vracejí zpět jako nedoručitelné, ve snaze vyhovět žádosti o doručování písemností elektronicky tedy písemnosti zasílal alespoň na adresu bez diakritiky obecny@zastupce.cz. Z této adresy bylo odesláno potvrzení o doručení písemnosti, avšak bez uznávaného elektronického podpisu. Tyto okolnosti samy o sobě svědčí o tom, že doručování na elektronickou adresu v řízení, v němž figuruje zmocněnec P. K., k urychlení řízení nepřispívá, což je správním orgánům z úřední činnosti známo i z jiných řízení. Doručoval-li tedy prvostupňový správní orgán tak, jako by o doručování na elektronickou adresu nebylo požádáno, nespátňuje v tom žalovaný pochybení.

Předvolání k ústnímu jednání i prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno na adresu pro doručování zmocněnce žalobce dle ISEO (M. 1482/11, P. 1). Předvolání k ústnímu jednání bylo doručeno fikcí dne 18. 11. 2014, rozhodnutí pak dne 8. 12. 2014. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že by byly účinky fikce doručení dovozovány z doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Pochybnosti o doručení prvostupňového rozhodnutí v důsledku chyby v psaní na obálce byly odstraněny v odvolacím řízení.

Dále žalovaný uvádí, že prvostupňový správní orgán trvá na tom, že zmocněnce žalobce v souvislosti s vydáním rozhodnutí telefonicky nekontaktoval. Navíc v době, kdy měl telefonický kontakt údajně proběhnout (dne 17. 12. 2014), již bylo prvostupňové rozhodnutí dávno předáno k poštovní přepravě a postrádalo by tedy smyslu, aby oprávněná osoba za této situace žádala zmocněnce žalobce o potvrzení přijetí již dříve zaslané elektronické zprávy. Poštovní zásilka byla připravena k vyzvednutí již dne 27. 11. 2014.

Stran výzvy k doplnění odvolání v souladu s ust. § 37 odst. 3 správního řádu žalovaný uvádí, že zmocněnec žalobce byl k doplnění podání vyzván dvakrát, a to dne 15. 1. 2015 a 21. 1. 2015. Přesto však vady podání odstraněny nebyly.

Pro úplnost žalovaný dodává, že dle jeho názoru byl v průběhu správního řízení skutkový stav zjištěn takovým způsobem, že o něm nepanovaly důvodné pochybnosti.

Žalovaný tedy shrnuje, že žalobu považuje za zcela nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ust. § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

V souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Ve věci rozhodoval krajský soud bez jednání, neboť účastníci řízení s tím souhlasili (§ 51 s.ř.s.) a ani krajský soud nepovažoval v dané věci nařízení jednání za nezbytné. Po řádném prostudování správního spisu a posouzení všech žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **není důvodná**, k čemuž jej vedly následující úvahy.

Ze správního spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel, vyplývá, že správní řízení bylo zahájeno na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku Městské policie Jihlava ze dne 24. 5. 2014. Prvostupňový správní orgán ve věci nejprve rozhodl příkazem ze dne 7. 7. 2014, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce pana P. K., nar., odpor, v důsledku čehož byla věc projednána ve standardním správním řízení. Obsahem odporu byla i žádost zmocněnce žalobce o doručování všech písemností na e-mailovou adresu obecny@zastupce.cz. Ve věci dále prvostupňový správní orgán vydal dne 18. 8. 2014 rozhodnutí č. j. MMJ/OD/13590/2014-8, jímž opětovně uznal žalobce vinným ze spáchání projednávaného přestupku; toto rozhodnutí však bylo v rámci přezkumného řízení žalovaným na základě podnětu prvostupňového správního orgánu zrušeno, neboť bylo shledáno, že žalobce nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání konanému dne 18. 8. 2014 a rovněž že nedošlo k řádnému doručení přezkoumávaného rozhodnutí žalobci (tyto písemnosti byly doručovány pouze na adresu trvalého pobytu zmocněnce, přestože měl v ISEO evidovanou adresu doručovací).

Následně ve věci provedl prvostupňový správní orgán nové ústní jednání, a to dne 26. 11. 2014. Předvolání k ústnímu jednání bylo zmocněnci žalobce nejprve zasláno na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu, z níž se prvostupňovému správnímu orgánu vrátila odpověď obsahující potvrzení přijetí písemnosti. Tato zpráva však nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem a proto prvostupňový správní orgán následně písemnost zaslal zmocněnci žalobce i prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na jeho adresy dle ISEO, tj. na adresu jeho trvalého pobytu (..... Praha 6) a doručovací adresu dle § 10b zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že žalobce se k ústnímu jednání bez omluvy nedostavil, proběhlo jednání v jeho nepřítomnosti. Samotné prvostupňové rozhodnutí ve věci pak bylo vydáno dne 26. 11. 2014, přičemž bylo opětovně doručováno stejným způsobem jako předvolání k ústnímu jednání. Správní orgán tedy nejprve provedl pokus o doručení na e-mailovou adresu obecny@zastupce.eu (potvrzující odpověď z této adresy nebyla opatřena uznávaným elektronickým podpisem) a následně doručoval prvostupňový správní orgán své rozhodnutí na

obě adresy dle ISEO. Následně prvostupňový orgán doručil prvostupňové rozhodnutí i do datové schránky zmocněnce P. K. , a to dne 21. 1. 2015.

Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce blanketním odvoláním do neoznámeného rozhodnutí, které bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 19. 12. 2014. Na základě výzvy prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 1. 2015 doručené opět do datové schránky zmocněnce P. K. dne 15. 1. 2015 pak bylo odvolání doplněno podáním ze dne 19. 1. 2015. V obou těchto podáních zmocněnec žalobce uváděl, že mu prvostupňové rozhodnutí nebylo dosud doručeno. Prvostupňový správní orgán tedy rozhodnutí zaslal zmocněnci žalobce opakovaně, tentokrát do jeho datové schránky, která nebyla dříve v průběhu správního řízení zpřístupněna. V reakci na to adresoval zmocněnec žalobce prvostupňovému správnímu orgánu další podání označené jako „odvolání“, které však neobsahovalo žádné konkrétní odvolací námitky. Žalovaný nedospěl po přezkoumání prvostupňového rozhodnutí k závěru, že by trpělo jakýmkoliv nedostatkem, a odvolání žalobce zamítl. Napadené rozhodnutí bylo dne 21. 2. 2015 doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce.

Za stěžejní námitku žalobce považuje krajský soud tvrzení, že si správní orgány počínaly při doručování protiprávně, neboť jednotlivé písemnosti nevypravily na zmocněncem žalobce zvolenou doručovací elektronickou adresu obecny@zastupce.eu.

Dle ust. § 19 odst. 1 správního řádu „*[p]ísemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám.*“ Dle ust. § 19 odst. 2 správního řádu pak nelze-li písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, doručuje správní orgán prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a to na adresu dle ISEO (doručovací adresu, či na adresu trvalého pobytu, nemá-li adresát doručovací adresu evidovanou).

Dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu platí, že „*[n]evylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*“

Dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu v případě doručování na elektronickou adresu platí, že „*písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*“

Jak je tedy patrné ze shora uvedeného, právní předpisy zakotvují možnost odchýlit se od pravidel pro doručování stanovených ust. § 19 odst. 1 a 2 správního řádu, a to na žádost účastníka řízení, přičemž jednou z variant je doručování na elektronickou adresu sdělenou účastníkem řízení. Doručování na takovou elektronickou adresu pak má před zbylými způsoby doručování přednost, to však pouze tehdy, jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, resp. existuje-li pro zvolený způsob doručování legitimní důvod (např. urychlení řízení). Krajský soud tedy nemá pochyb o tom, že jsou správní orgány oprávněny neakceptovat

požadavek účastníka řízení ohledně doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, jsou-li pro to dány důležité důvody, zejména pak ukáže-li se, že takový postup nemůže přispět k efektivitě správního řízení. To platí tím spíše, je-li zjevné, že účastník požaduje doručovat na elektronickou adresu nikoliv proto, aby bylo řízení urychleno, ale naopak, aby prodlužoval dobu vedení správního řízení. Tyto závěry ostatně vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního soudu, přičemž poukázat lze kupříkladu na rozsudek tohoto soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015-37, dostupné na www.nssoud.cz, v němž bylo konstatováno, že „pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci.“

V daném případě zmocněnec žalobce pro účely doručování ve správním řízení sdělil správním orgánům e-mailovou adresu obecny@zastupce.eu, tj. adresu obsahující diakritiku. Ze správního spisu je patrné, že na tuto adresu nebyla správními orgány žádná z písemností doručována, přičemž dle sdělení žalovaného tomu tak bylo proto, že správním orgánům je z úřední činnosti známo, že na tento typ adres (e-mailové adresy s diakritikou) se dlouhodobě nedaří doručovat. Namísto toho však prvostupňový správní orgán učinil několik pokusů o doručení písemností na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu (tj. bez diakritiky), z níž následně prvostupňový správní orgán obdržel zprávy potvrzující přijetí písemností. Byť nebyly tyto zprávy opatřeny uznávaným elektronickým podpisem a nelze na ně tedy nahlížet jako na kvalifikované potvrzení přijetí písemnosti ve smyslu ust. § 19 odst. 8 věty druhé správního řádu, bezesporu byly způsobitelné vyvolat v prvostupňovém správním orgánu dojem, že komunikuje se zmocněncem žalobce. Krajský soud ani v nejmenším nepochybuje o tom, že celá zde nastíněná situace je součástí obstrukční procesní strategie zmocněnce žalobce, kterou tento uplatňoval v bezpočtu dalších správních řízeních. O tom svědčí i skutečnost, že několika případy vyznačujícími se totožnými či velmi obdobnými skutkovými okolnostmi se již zabýval i Nejvyšší správní soud. Krajský soud považuje za vhodné odkázat zejména na rozhodné pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016-45 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší soud tuto problematiku přehledně shrnul následujícím způsobem:

„Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba k institutu doručování přistupovat s „maximální mírou racionality“, přičemž účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 AfS 55/2008 - 70, či ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38). Je akceptováno ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, že s doručováním na elektronickou adresu s diakritikou byla především před rokem 2015 spojena řada problematických situací. Správním orgánům předně ve velké většině případů nebylo vůbec známo, že na internetové doméně „eu“ je možné zřizovat domény druhého řádu i s použitím diakritiky, a často se mylně pokoušely o doručování na účastníkem uvedenou elektronickou adresu, avšak bez diakritiky. To Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, shledal pochopitelným, a to i s ohledem na skutečnost, že po odeslání e-mailové zprávy správní orgány často obdržely potvrzení o dojití zprávy „podepsané“ serverem pro zastupování. V mnoha případech správní orgány rovněž nebyly objektivně schopny z technických důvodů na elektronické adresy s diakritikou e-mailové zprávy vůbec odesílat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, publ. pod č. 3284/2015 Sb. NSS). Problematičnost doručování na elektronickou adresu s diakritikou dále znásobuje to, že je možné použít i takovou elektronickou adresu, ze které její

správný zápis není seznatelný ani při nejvyšší opatrnosti (srov. příklad zápisu »http://www.google.cz « a »http://www.google.cz«, kde pouhým okem není patrné, že znak »o« byl v případě první adresy napsán azbukou) – již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 25/2016 – 38. Při posuzování doručování ve správním řízení je tedy třeba na základě konkrétních skutečností vážit jednak to, že správní orgány mají povinnost doručovat primárně na účastníky zvolenou doručovací adresu, na niž nemohou libovolně rezignovat, na druhou stranu však nezapomínat, že § 19 odst. 3 správního řádu má sloužit primárně k urychlení řízení a nikoli jako obstrukční prostředek k jeho úmyslnému prodlužování.

Ze správního spisu není jasné, zda odeslání na zvolenou elektronickou adresu nebylo možné, zda došlo ke špatnému přepisu při zadávání elektronické adresy či zda správní orgán prvního stupně vědomě doručoval na elektronickou adresu bez diakritiky. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že doručení na zvolenou elektronickou adresu není možné. Nelze tedy přisvědčit krajskému soudu, že ze správního spisu vyplývá, že k odeslání nedošlo „z důvodu chybného formátu z pohledu programového vybavení správního orgánu prvního stupně“. Tento závěr nevyplývá ani ze správního spisu, ani z provedeného dokazování. Nicméně vzhledem k tomu, že všechny výše uvedené možné příčiny neodeslání rozhodnutí na zvolenou elektronickou adresu byly aprobehovány dřívější judikaturou Nejvyššího správního soudu a že ze správního spisu je patrná snaha účastníku řízení vyhovět, byl správní orgán prvního stupně po neúspěšném pokusu o doručení rozhodnutí na zvolenou elektronickou adresu oprávněn přistoupit k doručování na adresu zmocněnce uvedenou v informačním systému evidence obyvatel (viz č. l. 42 správního spisu). Stěžovateli nelze přisvědčit, že se měl správní orgán dotazovat specialistů přes informační technologie či použít soukromý e-mail, aby žádosti stěžovatelova zmocněnce ohledně doručování vyhověl. Takovýto požadavek zjevně neodpovídá racionálnímu přístupu k institutu doručování, který je opodstatněn mimo jiné i zásadou efektivy a hospodárnosti veřejné správy, a je čistě formalistický, až obstrukční. Výše uvedený závěr je odůvodněn i vzhledem k jednání stěžovatele a jeho zmocněnce ve správním řízení. Zmocněnci stěžovatele musely být komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na zvolenou elektronickou adresu známy, neboť se opakují v celé řadě případů, v nichž vystupoval jako zmocněnec jiných přestupců (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 – 36, ze dne 21. 10. 2015, č. j. 1 As 79/2015 – 56, či již zmíněný rozsudek č. j. 1 As 104/2015 – 27). Přesto opakovaně o doručování na tuto adresu žádal. Jak již ohledně zvolené elektronické adresy poznamenal Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku č. j. 1 As 104/2015 – 27, „[v]olba adresy, kombinující slova »obecny« (krátce) a »zástupce« (dlouze) ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z něž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví.“ Podobně jako u jiných případů použití elektronické adresy s diakritikou se i v nyní posuzovaném případě jedná o, předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek.“ Zmocněnec stěžovatele tudíž nemohl být v dobré víře, a proto takovému jednání nelze poskytnout soudní ochranu (srov. již zmiňovaný rozsudek č. j. 2 As 25/2016 – 38).“

Krajský soud je přesvědčen, že tyto závěry v plném rozsahu dopadají na projednávaný případ, a s ohledem na i v citovaných rozsudcích vyzdvihované okolnosti (účelově zvolená elektronická adresa, zaslání potvrzujících e-mailů neopatřených uznávaným elektronickým

podpisem z e-mailové adresy bez diakritiky apod.) nepovažuje postup správním orgánů při doručování písemností v předmětném správním řízení za závadný. To tím spíše, že jednotlivé písemnosti (předvolání k ústnímu jednání, prvostupňové rozhodnutí), byly po neúspěšném pokusu o doručení na e-mailovou adresu zmocněnci žalobce zaslány kromě jeho adresy trvalého pobytu i na doručovací adresu dle ISEO, kam se je podařilo účinně (byť fikcí) doručit. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 As 104/2015-27, „[b]ylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).“

Krajský soud tedy shrnuje, že správní řízení nebylo zatíženo vadou při doručování (vyjma vad, které byly odstraněny již samotnými správními orgány v rámci přezkumného řízení) a první námitku žalobce tedy považuje za veskrze nedůvodnou. S tím souvisí i neopodstatněnost tvrzení žalobce, že mu bylo znemožněno účastnit se ústního projednání věci, neboť předvolání k ústnímu jednání bylo zmocněnci žalobce s dostatečným předstihem doručeno na jeho doručovací adresu dle ISEO (doručení fikcí nastalo dne 18. 11. 2014, přičemž ústní jednání proběhlo dne 26. 11. 2014).

Pokud se jedná o zbylé žalobní námitky, zde již krajský soud spíše stručně uvádí, že i tyto jsou zcela zjevně nedůvodné. Především nelze dát za pravdu žalobci v tom směru, že jeho zmocněnec nebyl řádně vyzván k doplnění odvolání. Ze správního spisu je naopak patrné, že zmocněnec žalobce byl prvostupňovým správním orgánem k doplnění odvolání opakovaně vyzván (výzva ze dne 5. 1. 2015 a výzva ze dne 21. 1. 2015) a byl poučen, v jakém rozsahu je nezbytné podání doplnit. Přitom odvolání bylo ze strany žalobce doplněno do té míry, že jej bylo možno projednat, neboť z něj bylo patrné, v čem je spatřována nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud se tedy na rozdíl od žalobce nedomnívá, že by bylo povinností správního orgánu reagovat výzvou i na další podání zmocněnce žalobce a opakovaně jej poučovat o nutnosti doplnění jeho odvolání.

Tvrzení žalobce, že měření nebylo provedeno v souladu se zákonem, považuje krajský soud za ryzí spekulace, neboť se jedná o ničím nepodložená tvrzení a není zřejmé, jakým způsobem žalobce k těmto závěrům dospěl. Z tohoto důvodu se není krajský soud schopen k dotčeným námitkám nikterak podrobněji vyjádřit. Žalobce blíže specifikoval pouze svoji námitku, že dle jeho názoru byl při měření rychlosti použit neověřený rychloměr. V této souvislosti však ze správního spisu vyplývá, že měření bylo provedeno dne 24. 5. 2014 v 10.15 hodin na ulici Znojemská v Jihlavě měřicím zařízením sériové č. TC003044 (snímek provedeného měření). Obsahem správního spisu je i ověřovací list k tomuto zařízení (sériové číslo se shoduje), podle něhož doba platnosti ověření končí ke dni 1. 12. 2014. Přitom nic nenasvědčuje tomu, že by ve skutečnosti bylo při měření užito jiného přístroje, jak tvrdí žalobce. Pro úplnost krajský soud dodává, že ničím nepodložená je i námitka žalobce, že v místě měření se nacházelo dopravní značení stanovující nejvyšší povolenou rychlost 60 km/h. Přitom je nutno zdůraznit, že měření bylo provedeno v obci, a tedy nejvyšší povolená rychlost jízdy vychází v tomto případě přímo ze zákona, a to konkrétně z ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, není-li dopravní značkou stanoveno jinak. To však v předmětné věci nebylo žalobcem prokázáno ani doloženo.

VI. Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. září 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová